

A fost odată ca niciodată... că dacă nu ar fi, nu s-ar povesti... un băiețel pe nume Relu. Relu avea patru ani și o curiozitate cât lumea. Cel mai mult îi plăcea să asculte poveștile citite de părinți înainte de culcare, să pună multe întrebări și să descopere lucruri noi. Aaaaaa... și să nu uităm nici de delicioasa plăcintă de mere făcută de mama lui.

Doar că, pe cât de mare îi era curiozitatea, pe atât de mică i se făcea inima când venea FRICA.

Relu locuia cu mami și tati într-o căsuță albastră ca cerul, înconjurată de o grădină plină de flori, într-un sătuc de la marginea Pădurii de Salcâmi. În fiecare zi, când auzea câte un *foșșnet* din pădure, inima lui se făcea cât un purice și începea să bată repede-repede, *bum-bum-bum*, ca un cal de curse. Fruntea i se acoperea de brobonele mici de transpirație, respirația i se scurta și devenea mai rapidă, iar în burtică parcă îi zburau sute de fluturași.

Dar cel mai greu îi era noaptea, când se lăsa întunericul și umbrele începeau să crească pe pereții camerei lui. Părinții lui îi aminteau că sunt acolo pentru el și că, dacă aud ceva, vor veni imediat, dar numai gândul că soarele va apune și totul va fi negru îl făcea să tremure. Atunci simțea că trebuie să se ascundă în cel mai îndepărtat colțisor al casei, în cel mai mare dulap, să închidă ușa și să stea acolo, cu păturica lui cea albastră pe cap, până dimineața.

Părinții lui, care îl alintau Relu-Mititelu', încercaseră tot felul de lucruri care să-l ajute să se simtă mai în siguranță atunci când apărea frica. Îi explicaseră că nu tot ce face zgomot e periculos, că întunericul e doar lipsa luminii,

